

[Lange.]

saadanne Vilkaar, maa Lovgivningsmagten ogsaa tage Konsekvenserne deraf i de Tilfælde, hvor Overenskomsterne udelukker de paagældende fra Beskæftigelse, og i saa Fald gøre Undtagelser.

Den ærede Ordfører for Socialdemokratiet kunde ikke forstaa, hvorledes man skulde praktisere Loven, for det vilde ikke være muligt at afgøre, om en Arbejdsgiver kalkulerer med Lønninger, der ligger lavere end de tariffmæssige. I de fleste Tilfælde, jeg omtalte, vilde det have været overordentlig let at afgøre dette, for naar en Kommune bortliciterer et Arbejde og i Betingelserne for Arbejdet fastsætter, at Lønnen skal være f. Eks. 70 Ø. i Timen, er det jo ganske afgjort, at den Arbejdsgiver, som giver Tilbud paa dette Arbejde, maa kalkulere med en Arbejdsløn paa 70 Ø. Naar et saadant Arbejde skal udføres af Arbejdsgivere og Arbejdere, finder jeg det ikke rimeligt, at man afskærer de organiserede Arbejdsgivere og i mange Tilfælde ogsaa de organiserede Arbejdere fra at faa Beskæftigelse derved.

Naar den højtærede Statsminister gentog sin Udtalelse om, at det, man vilde med Lovforslaget, var at ramme den ene Part, maa jeg igen tilbagevise denne Paastand. Jeg mener, at det i mange Tilfælde ogsaa er i de organiserede Arbejders Interesse, at de har Mulighed for at faa Arbejde ved de Arbejder, der saaledes bortliciteres. Det er ikke en Beskyldning, der rammer det Parti, jeg staar som Ordfører for, naar den højtærede Statsminister siger, at man vil trykke det arbejdende Folk ned. Det har hverken ved denne eller nogen anden Lejlighed været mit Partis Maal.

J. V. Christensen: Jeg vil gerne til det ærede 8de Medlem for 1ste Kreds (Ludvig Christensen) gøre en enkelt Bemærkning i Anledning af hans Udtalelser om „Kristeligt dansk Fællesforbund“. Det ærede Medlem udtalte, at dette Forbunds Politik gik ud paa altid at krybe under de øvrige givne Tilbud. Jeg har ikke noget Førstehaandskendskab til „Kristeligt dansk Fællesforbund“, men har dog Kendskab til det gennem det, der fremkommer for Offentligheden, og det er mit Indtryk, at dette Forbund arbejder loyalt, og for det berettigede i at kalde dets Virksomhed et Forsøg paa ved enhver Lejlighed at krybe under for at bringe Arbejdslønningerne ned synes jeg ikke, der foreligger Beviser. Jeg synes, at man ofte har haft det Indtryk, at netop den Holdning, som er indtaget fra den Side, mere gaar ud paa at søge at faa noget Ar-

bejde fat, maaske netop saadant Arbejde, som ellers ikke vilde komme i Gang, fordi de, der skulde sætte det i Gang, fandt, at Udgifterne var for høje.

Efter at have hørt den ærede Forslagsstillers Udtalelser anden Gang forekommer det mig, at man her fra konservativ Side i Virkeligheden sætter ind for noget, som man dog vel i og for sig ikke er principiel Tilhænger af, nemlig at søge at faa Arbejdsudgifterne opad dør, hvor Friheden, som det har vist sig, har kunnet føre dem nedad. Jeg kan ikke ganske billige dette.

Det ærede 4de Medlem for 4de Kreds (Veistrup) spurgte mig, om jeg vilde opløse Organisationerne. Jeg synes egentlig ikke, der er megen Udsigt til, at der er Magt her i Landet til Opløsning af Organisationer, og det har der da heller slet ikke været Tale om fra min Side. Det ærede Medlem havde ogsaa en Fornemmelse, kunde jeg forstaa, af, at der er noget galt hist og her, for han udtalte, at hvis Tarifferne er for høje — han kunde altsaa tænke sig, at de er for høje —, skal man ændre dem. Ja, det er vist det, man skal. Jeg mener i alt Fald ikke, at man ad Lovgivningens Vej skal opløse Organisationer. Men ogsaa det ærede Medlem vil vide, at som det gaar nu og er gaaet i de sidste Aar, er det ikke gaaet godt, og hvis Arbejdsudgiftsniveauet er fejlagtig, vil Livet, som jeg udtalte før, alligevel bryde sig Vej, og saa tror jeg ikke, at selv nok saa megen Lovgivning vil kunne hindre dette.

Den højtærede Statsminister udtalte, at Tariffordningen var ikke Skyld i, at Arbejdsmassen forringedes, idet, som den højtærede Minister tilføjede, de Arbejder, der vejer noget til, de store offentlige Arbejder, kom i Stand alligevel. Det er naturligvis til en vis Grad rigtigt; men jeg vil dog gerne gøre den højtærede Statsminister opmærksom paa, at ved Siden af denne store, som man kan kalde det, offentlige Arbejdsmasse ligger der i Tilfredsstillelsen af de Hundredtusinder Hjemms Behov Landet over et uhyre stort Arbejde, og hvis den højtærede Statsminister, hvad jeg formoder, kender noget til Forholdene blandt de mangfoldige Smaahjem ude i vort Land, vil han netop vide, at det er denne Standsning af de Tusinder af Hjemms Krav til Arbejdsmarkedet, som i saa høj Grad bidrager til at vanskeliggøre Vilkaarene for store Dele af Arbejderklassen.

Jeg kender meget vel det berømte Udtryk „Løntrykkeri“, og jeg er ikke Tilhænger af nogen Art af Løntrykkeri. Men naar man her i Landet efterhaanden har